

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **A. G., st. příslušnost Rusko**
naposledy hlášen v ČR X t. č. v Rusku
zastoupen Sdružení pro integraci a migraci, o. p. s.
se sídlem Havlíčkovo náměstí 2, Praha 3

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2021 č. j. MV-105370-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 23. 12. 2020, č. j. OAM-26863-11/DP-2020, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání dle § 42 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), podané dne 19. 8. 2020 (dále jen „žádost“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce podal žádost, ke které doložil fotografii a cestovní dokladní doklad. Žádost tak neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti dle § 42 odst. 3 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a § 42d odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, proto byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, aby ve lhůtě 50 dní od doručení výzvy vady odstranil a doložil doklad o zajištění ubytování, doklad prokazující zajištění prostředků k pobytu, doklad prokazující úspěšné ukončení studia na vysoké škole a doklad o cestovním zdravotním pojištění. Tuto výzvu (č. j. OAM-26863-3/DP-2020, dále jen „výzva“) žalobce osobně převzal v den podání žádosti, tj. dne 19. 8. 2020. OAM řízení o žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce přes výzvu ve stanovené lhůtě všechny zákonné náležitosti žádosti nedoložil, čímž neodstranil podstatné vady, které brání pokračování v řízení. Žalovaná k podanému odvolání zdůraznila, že OAM vyzval žalobce k odstranění vad, poučil jej o následcích neodstranění vad a žalobce tuto výzvu převzal v den podání žádosti. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po více než 4 měsících od doručení výzvy, přesto požadované zákonné náležitosti žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí nedoložil ani neprokázal, že nemohl uvedenou vadu žádosti odstranit v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Nedoložení zákonem stanovených dokladů přitom brání rozhodnout o žádosti meritorně. K námitkám, směřujícím proti nesprávnému postupu OAM při doručování usnesení o zastavení řízení, žalovaná odkázala na rozhodnutí OAM ze dne 14. 3. 2021, jímž bylo zmeškání lhůty pro podání odvolání žalobci prominuto. Dále se žalovaná vyjádřila k jednotlivým odvolacím námitkám, v nichž žalobce argumentoval obdobně jako v žalobě, a s poukazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu vysvětlila, proč nemohla přihlédnout až k odvolání předloženým dokladům o zajištění ubytování a diplomu z vysoké školy, proč s poukazem na judikaturu NSS odvolacím námitkám nevyhověla, odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě popsal skutkový stav a *prvním žalobním bodu* tvrdil, že ve stanovené lhůtě nemohl požadované náležitosti doložit z důvodu nezávislých na jeho vůli. Namítal, že správnímu orgánu I. stupně opakovaně uváděl novou adresu (poznámka soudu: X, dále jen „nová adresa“) a sdělil mu, že se jedná o adresu, na níž se bude fakticky zdržovat. Činil tak po celou dobu v rámci korespondence se správním orgánem. Doručování OAM na adresu, kterou uvedl na žádosti (V. 1034, P., dále též „původní adresa“) bylo nesprávné, stejně jako doručování veřejnou vyhláškou, která chybně uváděla jeho jméno a označení správního řízení ve věci jeho žádosti. Prvostupňové rozhodnutí mu rovněž nebylo řádně doručeno, kdy se o jeho existenci dozvěděl až dne 31. 3. 2021, když se osobně dostavil k OAM. Ani při této návštěvě jej OAM neseznámil s tím, že je mu doručováno veřejnou

vyhláškou. Postupoval tak zcela formálně. Žalobce nesouhlasil s konkrétní argumentací v odůvodnění v žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k obdobným odvolacím námitkám. Popřel, že byl pasivní, když se sám dostavil k OAM dne 7. 12. 2010 k OAM, aby doložil náležitosti. Zdůraznil, že originál diplomu o úspěšném absolvování studia správnímu orgánu I. stupně předložil, nebyl však přijat, doklad o ubytování nemohl zajistit, neboť majitel bytu onemocněl COVID-19 a musel být v karanténě. Měl za to, že OAM porušil ustanovení § 3 a § 4 odst. 2 správního řádu a žalovaná se s tím v odůvodnění nějak nevypořádala. V této souvislosti nesouhlasil s použitím ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu a tvrdil, že použití koncentrace řízení nebylo v jeho věci příhodné, neboť nebyl nečinný, správní orgán jím předkládané dokumenty odmítl, ale měl je přijmout a následně jej vyzvat k odstranění vady těchto dokumentů, což však neučinil. Tím porušil zmíněné ustanovení § 4 správního řádu. Jakmile majitel ukončil karanténu, žalobce od něj získal podpis na doklad o ubytování a spolu s ověřenou kopií diplomu a vysvětlením důvodů toto předložil dne 15. 3. 2021 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. V té době mu nebylo známo, že v mezidobí došlo k ukončení správního řízení o jeho žádosti. Kontaktoval OAM přes infolinku v lednu a únoru 2021, ale nikdy mu taková informace nebyla sdělena.

4. Ve *druhém žalobním bodu* tvrdil, že žalovaná byla povinna posoudit přiměřenost rozhodnutí s ohledem na dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze ve věci č. j. 11 A 80/2019-51 ze dne 24. 5. 2021 s tím, že namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, tedy porušení čl. 8 Úmluvy (poznámka soudu - Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“), je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu zákona o pobytu cizinců vyžaduje, či nikoli. Tvrdil, že se snažil aktivně svou situaci řešit. Na to ale mělo vliv chybné doručování, jak ze strany provozovatele poštovních služeb, tak i OAM, jehož pochybení spočívá nejen v chybně uvedeném jméně žalobce a obsahové stránce výzev, ale především v tom, že přestože mu byla známa nová adresa pobytu žalobce, zasílal své výzvy a následně usnesení na původní adresu, o které mu muselo být známo, že se na ni nezdržuje. Poukázal na to, že se na území ČR pobýval 7 let, byl vždy součinný, nikdy se nebránil přebírání písemností, dodržoval veškeré povinnosti, měl zájem hledat si zde zaměstnání, vytvořil si silné sociální a ekonomické zázemí a směřoval ke stabilizaci svého pobytu formou pobytu trvalého. Naprosto formalistickým postupem správních orgánů došlo k přetržení doby strávené na území ČR. Přitom nijak nezatěžoval ekonomický systém a došlo u něj k plnohodnotné integraci do české společnosti. Chtěl své znalosti uplatnit v praxi a být přínosem pro ČR. Neposouzení přiměřenosti způsobu je nepřezkoumatelností správního rozhodnutí a dokladem, že správní orgány nepostupovaly podle § 2 odst. 1, 4 správního řádu.
5. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě a další podání účastníků řízení

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázala na judikaturu NSS a k věci zdejšího soudu č. j. 11 A 80/2019-51 uvedla, že se jednalo o jiný skutkový stav, pročež se toto rozhodnutí nepoužije.
7. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.
8. V replice k vyjádření žalované žalobce setrval na svých žalobních důvodech. Tvrdil, že opakovaně žádal o prodloužení lhůty, neboť z důvodu nemožnosti kontaktovat majitele nemovitosti, otce kamaráda, který podepsal smlouvu o nájmu, ale správní orgán I. stupně ji odmítl akceptovat, nemohl podpis majitele doložit. Originál diplomu nebyl OAM přijat. Z důvodu nedoručených výzev, resp. špatně doručených výzev mu správní orgán I. stupně neposkytl čas k obstarání podpisu od majitele nemovitosti. Díky vadnému doručováním byl žalobce uveden v omyl, což v konečném důsledku vedlo k omezení výkonu jeho procesních práv. Při nejbližší možné příležitosti smlouvu s podpisem majitele doložil. Byl v dobré víře, že správní řízení probíhá. K posuzování přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života poukazoval na délku svého pobytu a vzniklé vazby, což by mělo být vzato v úvahu. Uzavřel, že pokud by mu byly řádně doručovány výzvy, adekvátně by na ně reagoval.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Žalobce důkazy nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval a vyšel z obsahu spisového materiálu, který žalovaná předložila.
10. Soud přezkoumal žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu, ke dni vydání žalovaného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Skutkový stav nebyl v zásadě mezi účastníky řízení sporný. Soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání věci samé.
12. K žalobou uplatněným bodům soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak žalobce tvrdí. Žalovaná se totiž v odůvodnění svého rozhodnutí pečlivě zabývala zjištěným skutkovým stavem a z jejího odůvodnění je zřejmé, jaké důvody ji vedly k potvrzení prvoinstančního rozhodnutí, na základě jakých právních ustanovení o věci rozhodovala, jaké podklady vzala v úvahu při vydání svého rozhodnutí, uvedla i úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Vypořádala se rovněž pečlivě a souvisle s odvolacími námitkami žalobce a uvedla i relevantní judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, pro které o odvolání takto uvážila. Její rozhodnutí tak soud shledává v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým*

způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“

13. Soud na tomto místě dále uvádí, že neshledal ani žalobcem tvrzené porušení základních zásad správního řízení, konkrétně ustanovení § 2 odst. 1, 4, a § 3 a § 4 odst. 2 správního řádu, neboť nezjistil, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, že by přijaté řešení bylo v rozporu s veřejným zájmem a neodpovídalo okolnostem dané věci, jakož že by bylo nedůvodně rozdílné oproti rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů, že by správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, či že by se nechoval zdvořile, nevycházel žalobci vstříc a neumožnil mu uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. Podrobněji bude uvedeno k jednotlivým žalobním bodům níže.
14. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* je třeba přisvědčit žalobci, že se OAM dopustil procesních pochybení v průběhu řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí, jak ostatně vyplývá z jeho usnesení dle § 83 odst. 1 správního řádu (ze dne 14. 6. 2021 č. j. MV-97018-1/OAM-2021, OAM-26863-18/DP-2020), jímž žalobci prominul zmeškání lhůty určené k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Tímto usnesením OAM uznal svou chybu, neboť na veřejné vyhlášce v příjmení žadatele zaměnil písm. „C“ za „S“ a nebylo tak možné veřejnou vyhlášku pod příjmením vyhledat, jakož i vadu, způsobenou vyvěšením vyhlášky pouze v době od 20. 1. 2021 do 5. 2. 2021. Z toho je zřejmé, že ke ztracení procesních práv žalobce vadným doručováním prvostupňového rozhodnutí nedošlo.
15. Na úkor žalobcových procesních práv nebyl ani časově předcházející vadný postup správního orgánu I. stupně, který obdobně vadně doručoval i usnesení o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti (usnesení ze dne 23. 10. 2020 č. j. OAM-26863-6/DP-2020), doručováno rovněž veřejnou vyhláškou se špatným uvedením jména žalobce a specifikací žádosti dle § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem studia, ačkoli žádost byla podána za účelem hledání zaměstnání § 42 odst. 3 téhož zákona. Je tomu tak proto, že tímto usnesením bylo pouze vyhověno žádosti žalobce o prodloužení lhůty k doložení dokladů vyžádaných výzvou (žádost žalobce ze dne 7. 10. 2020, doručená OAM dne 13. 10. 2020). Procesně nesprávný postup správního orgánu I. stupně v tomto rozsahu tak nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
16. OAM přitom nepochybil, pokud doručoval písemnosti na původní adresu žalobce, neboť žalobce sice následně po podání žádosti uvedl adresu novou (žádost o prodloužení lhůty ze dne 7. 10. 2020), doklad o zajištění ubytování na této nové adrese ale předložil žalobce až v průběhu odvolacího řízení. Jeho poukaz na novou adresu je proto irrelevantní a nelze klást k tíži OAM, že mu na tuto „novou“ adresu písemnosti nedoručoval, neboť do dne předložení dokladu o zajištění ubytování neměl postaveno na jisto, že se žalobce na této adrese skutečně zdržuje.
17. Za podstatné soud považuje, že žalobce podal žádost, která v rozporu s ustanovením § 42 odst. 3 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. a), d), a e) a § 42d odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti. Výzva k odstranění vad žádosti byla přitom podrobná, srozumitelná s dostatečnou délkou lhůty pro odstranění vad. Podle jejího obsahu se v ní žalobci ukládá, aby předložil doklad o zajištění ubytování

s podrobnou specifikací takového dokladu, doklad o zajištění prostředků k pobytu na území nebo doklad o příjmu, kdy rovněž OAM blíže specifikoval, jaké náležitosti a za jakých podmínek lze doložení takového dokladu za doplnění žádosti považovat (str. 2 – 5 výzvy), doklad o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu a doklad o zaplacení pojistného rovněž s podrobným poučením (str. 5 – 6 výzvy), a doklad o úspěšném dokončení studia na vysoké škole, který rovněž nebyl předložen (č. 1. 6 výzvy), vše ve lhůtě 50 dnů od doručení výzvy s poučením, že pokud se tak nestane, bude řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce byl ve výzvě rovněž seznámen se skutečností, že požadované doklady s výjimkou cestovního dokladu může zasílat poštou, doručit osobně, zaslat do datové schránky, zaslat elektronicky zaručeným elektronickým podpisem a že je třeba cizojazyčné dokumenty předložit v originální cizojazyčném znění s úředně ověřeným překladem do jazyka českého.

18. Uvedenou výzvu si žalobce osobně převzal dne 19. 8. 2020, tj. v den, kdy žádost u OAM podal (potvrzení o podání žádosti ze dne 19. 8. 2020 č. j. OAM-26863-2/DP-2020). Lhůta pro odstranění vad žádosti by tak žalobci uplynula v první polovině října roku 2020. Žalobce však požádal o prodloužení lhůty (podáním ze dne 7. 10. 2020) a jeho žádosti, jak již shora zmíněno, správní orgán I. stupně vyhověl, a určil lhůtu k odstranění vad žádosti do dne 31. 10. 2020. Je pravdou, že se žalobce o tomto prodloužení lhůty nedozvěděl, neboť byl obeslán na původní adresu a posléze procesně vadnou veřejnou vyhláškou, bylo ale na žalobci, aby se o osud své žádosti, jakož i žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad podání zajímal, a byl v řízení aktivní. Za takovou procesní aktivitu žadatele soud nemůže považovat návštěvu žalobce u správního orgánu I. stupně až dne 7. 12. 2020. Kdy nadto doložil pouze část požadovaných dokladů (originál nového cestovního dokladu, doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad prokazujícím zajištění prostředků k ubytování). Tedy i nadále přes výzvu k odstranění vad žalobce nedoložil doklad o zajištění ubytování a doklad o úspěšném dokončení studia na vysoké škole.
19. K tomu soud uvádí, že tvrzení žalobce o tom, že při své návštěvě dne 7. 12. 2020 OAM předložil originál diplomu o úspěšném absolvování studia, a že doklad o ubytování nemohl zajistit pro chybějící podpis majitele bytu, který onemocněl COVID-19, se nijak nepromítlo do obsahu spisového materiálu. V něm je totiž k tomu založena složka pevně spojených kopií dokladu cestovního pasu, dokladu o cestovním zdravotním pojištění a dokladu prokazující zajištění prostředků k pobytu, vše opatřeno podacím razítkem dne 7. 12. 2020 pod č. j. OAM-26863/DP-2020 počet listů 11, počet listů kopie 2. Jiné listiny ani průkaz těchto tvrzení žalobce z obsahu správního spisu nevyplývají a žalobce tato svá tvrzení nedoložil ani v řízení před soudem. Žalobce tak neprokázal, z jakého důvodu jednoduché pořízení kopie dokladu o ukončení studia vzápětí neopatřil a správnímu orgánu prvního stupně obratem nepředložil. Stejně jako neprokázal onemocnění COVID-19 vlastníka nemovitosti v souvislosti s povinností žalobce předložit k žádosti doklad o zajištění ubytování. Ani v tomto rozsahu nejsou proto námitky proti postupu OAM důvodné.
20. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce v základní lhůtě pro odstranění vad (50 dnů) přes poučení o možných následcích vady žádosti neodstranil. A nestalo se tak ani dne 7. 12. 2020 (před vydáním prvostupňového rozhodnutí), kdy žalobce OAM předložil jen část požadovaných dokladů. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu se zákonem, když pro nedostatek náležitostí žádosti, pro které nelze v řízení pokračovat, řízení o

žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Bylo totiž na žalobci, který na území České republiky podle databáze OAM pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2019 do 26. 8. 2020, aby podal řádnou žádost (včetně všech zákonem požadovaných náležitostí), případně aby tak učinil na výzvu správního orgánu I stupně ve stanovené lhůtě. Bez ohledu na to, že se žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti nedozvěděl nelze přehlédnout, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 23. 12. 2020, tedy s odstupem více jak 4 měsíců od podání žádosti, a s odstupem více jak 14 dní od doby, kdy se žalobce na OAM dostavil s částí dalších dokladů (dne 7. 12. 2020). Žalobce tak měl dostatečný časový prostor, aby náležitosti žádosti do doby vydání prvostupňového rozhodnutí doplnil. K porušení jeho procesních práv a namítaných ustanovení správního řádu tak nedošlo.

21. Žalovaná v této souvislosti právem poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, podle kterého *„Jestliže cizinec, ač správním orgánem řádně vyzván, nepředložil k žádosti o vydání dlouhodobého pobytu za účelem podnikání doklady požadované § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a v tomto ohledu zůstane zcela nečinný, správní orgán řízení zastaví dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“*.
22. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce požadované doklady doložil až v průběhu odvolacího řízení (dne 18. 3. 2021), tedy hluboko po výzvou stanovené lhůtě. Ani z jednotlivých dokladů není zřejmé, z jakého důvodu tak neučinil dříve, když doklad o zajištění ubytování je ze dne 5. 10. 2020, podnájemní smlouva ze dne 21. 8. 2020, smlouva o pronájmu bytu ze dne 1. 4. 2020, stejně jako předložení kopie diplomu, který je datován dne 27. 8. 2020, tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí. I když byla podnájemní smlouva a smlouva o pronájmu bytu opatřena ověřovací doložkou dne 15. 3. 2021, není zřejmé, z jakých důvodů nemohly být tyto dokumenty ověřeny a poté předloženy OAM již před vydáním prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti. Tvrzení žalobce o onemocnění vlastníka nemovitosti přitom (jak bylo uvedeno výše) neobstojí.
23. Pro úplnost soud k tomu poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kterému plně přisvědčuje, a v němž žalovaná své závěry doplnila o relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedla důvody, pro které v souladu s ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu nemohla přihlédnout k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, neboť je účastník, resp. žalobce mohl uplatnit dříve. Žalobce tak však učinil až dne 18. 3. 2021, kdy předložil kopii diplomu z vysoké školy ze dne 27. 8. 2020, doklad o zajištění ubytování ze dne 5. 10. 2020, podnájemní smlouvu ze dne 21. 8. 2020 spolu se smlouvou o pronájmu bytu ze dne 1. 4. 2020 a doklad o cestovním zdravotním pojištění. Žalovaná v této souvislosti správně podotkla, že podle dat na jednotlivých dokladech se jedná listiny, které žalobce mohl úspěšně uplatnit nejpozději na výzvu k odstranění vad ze dne 19. 8. 2020.
24. Žalobní námitka není důvodná.
25. K námitce *„druhého žalobního bodu“* stran neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce ve spojení s namítaným článkem Úmluvy soud předně uvádí, že žalobce stejně obecnou (nekonkrétní) námitku vznesl již v odvolání. Žalovaná se s touto námitkou (nejen) vypořádala v odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s právní úpravou zákona o pobytu cizinců a ustálenou judikaturou správních soudů. Soud tak plně vešel na

argumentaci žalované, z níž vyplývá, že v řízení o žádosti žalobce nebyl dán prostor pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce. Pro stručnost soud na rozhodnutí žalované odkazuje a uvádí, že zákonnost posouzení žalované je potvrzena i recentní judikaturou NSS, podle níž při „zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu se přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 15. 8. 2017, neposuzuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022 č. j. 8 Azs 314/2019-39).

26. V této souvislosti nelze nepřipomenout aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2023 ve věci sp. zn. IV. ÚS 2413/22, v obdobné věci (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022, č. j. 9 A 71/2020- 43 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022 – 41) v usnesení. V něm, mimo jiné, v bodu 9. uvedl „...bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení, které do života cizince zasahuje méně, než je tomu u rozhodnutí o zamítnutí žádosti ve věci samé. Existuje nespočet rozhodnutí týkající se této otázky a obecně je lze do závěru, že při zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu se neposuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele, jelikož o žádosti není věcně (meritorně) rozhodováno (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015 č. j. 6 Azs 226/2015-27, ze dne 28. 7. 2016 č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 19. 1. 2017 č. j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 3. 5. 2017 č. j. 7 Azs 46/2017-28, ze dne 14. 12. 2017 č. j. 9 Azs 256/2017-57, ze dne 21. 2. 2018 č. j. 4 Azs 246/2017-35, ze dne 18. 9. 2018 č. j. 8 Azs 163/2018-50, ze dne 27. 2. 2019 č. j. 9 Azs 284/2017-27, ze dne 14. 1. 2021 č. j. 6 Azs 255/2019-46 a ze dne 7. 1. 2022 č. j. 8 Azs 314/2019-39). Ani sám stěžovatel potenciální dopad do soukromého a rodinného života v odvolání proti usnesení o zastavení řízení nezmínil (velice obecně se k němu vyjádřil až v podané žalobě).“ A dále v bodu 11. a 12. zhodnotil „Řízení bylo vedeno o žádosti stěžovatele, tedy nebylo zahajováno z moci úřední; nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o správním trestu. Zásada koncentrace řízení je v tomto případě namístě (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009 č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 4. 11. 2015 č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016 č. j. 10 Azs 95/2015-36 nebo ze dne 29. 8. 2016 č. j. 7 Azs 99/2016-36). K čemuž Ústavní soud uvádí, že prolomení koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu se ve stěžovatelově věci nemůže uplatnit. 12. Ústavní soud dodává, že zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanoví, které doklady musí cizinec ke své žádosti o pobytové oprávnění přiložit, chce-li na území České republiky pobývat delší dobu. Tyto doklady umožňují správnímu orgánu posoudit zájem cizince pobývat na českém území s protichůdným zájmem státu regulovat za účelem ochrany ekonomické, politické a bezpečnostní stability počet cizinců na svém území. Řízení v předmětné věci bylo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti (tj. nepředložení všech zákonem požadovaných dokladů), a proto se Ústavní soud ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, že v daném případě nebyl dán prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Zákon nedával správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, správní orgán je povinen řízení o žádosti zastavit. Nešlo proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem.“
27. Lze tak uzavřít, že k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i namítaného článku Úmluvy nedošlo. Postup žalované byl souladný se zákonem, nikoliv nepřiměřený. Žalobcův nesouhlas se závěry správních orgánů, které mají oporu v zákoně, proto nemohl

vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Zákonnodárce danou právní úpravou uvážil, že zastavení řízení je méně zasahující do života cizince, než je tomu u rozhodnutí o zamítnutí žádosti/ve věci samé. Argumentace žalobce, že měl správní orgán posuzovat jeho věc meritorně, není na místě, neboť se jedná o procesní rozhodnutí, které žalobci nebrání podat případně novou žádost o pobyt na území.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. ledna 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu